VERTALING VAN SARGA IX¹ VAN HET OUDJAVAANSCHĒ RĀMĀYANA.

DOOR

DR. H. H. JUYNBOLL.

Daarop werden de boomen van het Lusthofwoud, toen zij heen en weer geschud werden, vernield, gebroken en verdelgd. Hunne takken werden alle afgebroken en afgerukt. De vogels vlogen alle met groot rumoer en verschrikt weg (1).

Alle wachters waren verbaasd, zoodat zij vluchtten naar de stad. In de residentie gekomen, bogen zij eerbiedig voor de voeten van Rāwāṇa, terwijl zij zeiden (2):

«Verneem onze woorden, o vorst der Godenvijanden! Er is een groote aap, die minachtend optreedt. Hij heeft het Lusthofwoud verwoest, zoodat het vernield en gebroken is en de verspreide bloemen² tot asch geworden zijn (3).

«Vroeger hadden zelfs de goden ontzag (voor u), laat staan de menschen, die u allen hulde betuigen, om niet te spreken van de apen, die laagstaande dieren, doch nu heeft een aap geen ontzag (voor u) (4).

«De zon verspreidt midden op den dag eene brandende hitte, zoodat niets koel is door de buitengewone warmte, doch bij den tuin van den vorst gekomen, is zij niet heet. Plotseling wordt zij koel tengevolge van haar eerbied (5).

«Ook de stormwind, die buitengewoon snel blaast, zoodat boomen, door hem omvergerukt, vallen en vernield worden, houdt, wanneer hij in den Lusthof komt, op met snel te waaien, omdat hij bevreesd is en zacht blaast (6).

«De volle maan is daar rond en zelfs in den nieuwen maansnacht is zij helder en schijnt zij onafgebroken met verhoogden glans. Het is toch haar taak, het Lusthofwoud te verlichten (7).

¹ Sarga VIII is vertaald in deze Bijdragen, deel 79, p. 569—590.

² Kusumawicitra is tevens de naam van het metrum. Vgl. *Wṛttasañcaya*, vers 59.

«Doch nu is het geheel omgekeerd. Zelfs een laaggeboren aap heeft geen ontzag. Ontwifelbaar is de tuin van den vorst verwoest, zoodat het schandelijk is, een aap ongestoord te laten begaan» (8).

Vervolgens nadat de wachters gesproken hadden, maakten zij een sēmbah. Daçamukha werd vuurrood van toorn. Daarop werd het reuzenleger opgeroepen, om uit te trekken, met het doel om Māruta's zoon (Hanumān) te doden (9).

Zij stonden allen gereed, ten getale van honderdduizend, gewapend met bijlen, speren, zwaarden, slagwapens, bogen, steenen en slingers. Die voerden de helden mede, terwijl zij zich op op weg begaven (10).

In den lusthof gekomen, haastten zij zich allen. Als de donder was hun daverend rumoer. Pawana's zoon was vertoornd van gelaat en bromde als het geluid van de wolk, die den ondergang der wereld verkondigt (11).

De reuzen met hunne legerscharen waren te vergelijken met een rivier, die donderend en daverend kwam aanrollen, alsof er juist eene overstroming was. Pawana's zoon was te beschouwen als de onwrikbare zee, waarin zich dagelijks stroomen storten zonder dat zij vol wordt (12).

De poort van den lusthof was zoo hoog als een katimangboom en een el dik. Daarop nu klom Anila's zoon met het front gekeerd tegen het naderende reuzenleger (13).

Zij allen bereidden zich ten aanval, sommigen bogen zich. Er waren er, die een mes als wapen gebruikten, geducht, naar boven kijkende. Werptuigen en dwarsboomen dienden, om over te trekken(?)¹. Sommigen schoten met pijlen en stootten met speren (14).

Van hen allen was er niemand, die daar wachtte. De pijlen gleden af en de werptuigen werden afgeweerd (teruggeworpen?). De messen werden stomp, alle werden omgebogen en krachteloos. Van de haren(?)² was er zelfs niet één over. Zij werden weggeslingerd (15).

¹ Wat makahalintang hier kan beteekenen is mij niet duidelijk. De gewone beteekenis past hier niet, tenzij men onderstelt, dat er sprake is van een belegeringstoren, van waar men op de wallen kan klimmen.

² Wat hier met wulu bedoeld wordt, blijkt niet. Moet men hier denken aan de versiering van mesgrepen met haarbundels, zooals die bijv. op Borneo en Timor gevonden worden? Als wulu op de pijlen staat, moet het door „vederen” vertaald worden.

Er waren lange en dikke sandelboomen, alle een vadem dik, recht en hard. Deze nu werden uitgerukt door den aap Hanū-mān, om daarmee de reuzen te slaan. Zij sneuvelden, ineengezonken (16).

Er waren er, wier bloed en hersenen uiteenspatten. Hunne ribben kraakten en werden verbrijzeld. (Andere) reuzen zegen neer, omdat hun hals gebeukt werd. Zij braakten bloed en sneuvelden, omverrollende (17).

Er waren er, die eenigszins geschramd werden en die met succes woedend streden. Zij slopen alleen en liepen kruipende (gebogen?). Degenen die voorover vielen, die werden bedolven. Geslagen wordende, braken hunne dijen ineens (18).

Er waren er, wier kuit en buik geslagen werd. Zij allen werden vreeselijk gewond en hunne ingewanden puilden uit. Zij die gewapend waren met een boog leden pijn, daar zij verpletterd werden. Hun boog werd geslagen, waardoor ook hun kaak geslagen werd (19).

Er waren andere reuzen, die zeer bevreesd en laf waren. Die nu werden door Pawana's zoon snel achtervolgd. Hunne ruggen werden getroffen, terwijl zij geslagen en bekropen werden. Zij stonden kruipende op en liepen gebogen (20).

Er waren er, die ontsnapten en snel wegsprongen. Zij liepen terug en geen was er, die omkeek. Als reebokken, die door leeuwen achtervolgd worden, verspreidden zij zich overal, zwak en gejaagd (21).

Er waren andere reuzentropen, die dapper waren. Zij herstelden zich en maakten zich snel gereed. Olifanten, wagens en paarden waren hunne vervoermiddelen. Zeer ontstuimig vielen zij aan en stootten zij (22).

Hoe langer hoe feller gromde Pawana's zoon. Zijn lange en dikke staart stond overeind. Zijne haren rezen omhoog, stonden overeind en rezen te berge. Hij klom weder in den katimangboom en zette zich schrijlings daarop (23).

Al dreigende keken de reuzen naar boven. Steenen zoo groot als een buffel waren hunne werptuigen. De borst van Marut's zoon werd getroffen door dit werptuig. Hij stampte (trappelde), doch werd er niet door bezeerd (24).

Hij daalde af naar de reuzen, die op een wagen reden. Dezen schrikten; door hem met zijn knots geslagen, sneefden zij, ineengekronkeld. De wagenmenners verspreidden zich, weg-

springende, hun lijf bergende bij den dood van hunne meesters (25).

Er was ook een reus, die te paard ten strijde trok. Hij hervatte verbitterd den strijd, met een kṛtāla (een soort van wapen) in de hand. Tevergeefs! Op het punt van te houwen, werd hij tegengehouden. Hij sneuvelde ineens, krachteloos, geslagen wordende (26).

Er was ook iemand, die op een olifant ten strijde trok. Door hem voortgezweept, ontsnapte hij en sprong snel weg; bevreesd bij het zien van zijne gewelddadigheid, steeg hij af van den olifant en vluchte hij (27).

Hij (Hanumān) beukte op den voorhoofdsknobbel van den olifant, zoodat zijne hersenen er uitspatten en zijne oogen uitspuilden. Hij brak zijne slag tanden, waardoor deze doorknapten. Hij was als een leeuw, geducht woest en fel (28).

Het leger der heldhaftige reuzen trok te voet op. Op hun beurt hervatten zij den strijd, onwillig om te wijken. «Hoe laag zijn zij, die vluchtende terugkeeren!» Dat zeggende vielen zij allen woedend strijdende aan (29).

Zij omvatten (hem) onstuimig, anderen staken (hem). Zij werden gestompt, hun keel werd toegeknepen, zij werden gestooten en geduwd. Zij werden geslagen met zijn staart en vielen, zich wentelende¹. Zij sneuvelen zonder iets terug te kunnen doen, opgestapeld en opeengehoopt (30).

Er waren er, die ontsnapten aan den dood; zij nu vluchtten, ter zijde geraakt, niet geheel dood, doch zeer gestooten. Zij bedekten hun hart, vermoeid en bedroefd. Bedrukt weenden zij en kwamen rapport uitbrengen (31):

«Ach vorst! Wij zijn allen vernietigd, tot zelfs onze wapens, paarden, wagens en olifanten. Vroeger waren wij krachtig en kon niemand ons weerstaan. Wat is dit voor een aap, die zoo onstuimig en krachtig is» (32)?

Daarop nadat de vluchtelingen dit eerbiedig gerapporteerd hadden, werd Daṣamukha hoe langer hoe heftiger en driftiger. Aan zijn leger en bevelhebbers gelastte hij, den strijd te hervatten. Zonder te aarzelen gingen zij op weg met hun leger (33).

Van ouds her den vijand overwinnende en steeds zegevierende,

¹ Deze vertaling van kumēbu-kēbu steunt op de Bal. vertaling mapupahan in Van der Tuuk's K.W.B. woordenboek (II, 361). waarvoor men mapupuhan moet lezen. Vgl. l. c. IV, 263, o. v. pupuh II.

ervaren in den strijd, onvergelyke strijders. Er waren er, die speren en strikken meevoerden. Zij kwamen luidruchtig, geraas makende, zoo luid als de donder (34).

Hun lichaam was sterk, stevig en hard, zoo vreeselijk en geducht als een berg. Hunne knevels waren zwart en ruig als wolken. Hunne slag tanden waren scherp als de bliksem (35).

Hunne oogen puilden uit, glinsterend en rond, stralend als de zon met hare duizend stralen, heet als het vuur, dat vonken schiet. Hunne wenkbrauwen waren donker als de rook ervan (36).

De voortreffelijke goden waren bevreesd en sloegen de oogen neer, hen ziende. Pawana's zoon was zeer standvastig en onbevreesd, evenals een leeuw, die een woedenden olifant ziet. Hij was onverschrokken en trad hoe langer hoe meer naar voren (37).

Zij begonnen hem te overstelpen en kwamen in dichte drommen. Zij trachtten hem te verstrikken en wierpen hem met speren. Er waren er, die hem met dolken staken of met werpschijven wierpen. Weer anderen beukten hem. Allen traden gewelddadig op en trachtten hem te verwonden (38).

Anila's zoon was onbevreesd, toen zij hem trachtten te overweldigen. Hij draaide een stok, zoo lang als een tal-boom, in de rondte. Vooruittredende sloeg hij hen op zijn beurt. Ieder die getroffen werd, werd verpletterd en sneuvelde ineens (39).

Er waren er, die bijna stierven van verbazing en vrees. Allen kermden, maakten geraas en schreeuwden, als geduchte bergen, die instorten. De aarde en het luchtruim werd er door vervuld (40).

Bij hun dood lagen alle lijken op den grond, zoo hoog als een berg en evenveel waren de gewonden. Het bloed stroomde over hun gelaat, zoodat het rood werd, evenals mineralen uit bergholten, al dwarrelend (41).

Nadat het leger der reuzen verdelgd was, stond Hanumān trotsch op. Naar den lusthof, daarheen ging hij, om de zeer schoone koraalboomen te vernielen. Hunne takken waren hoog en groot als de Himawān en als de Meru was de glans van hunne gouden stammen. Vele takken bogen zich naar beneden, alle een el lang, de vertakkingen der twijgen waren gelijk van grootte (42).

Oorbellen, ringen, voetringen, gouden armbanden en Brahmanensnoeren, vingerringen en kruinjuweelen, daaruit bestonden hunne vruchten, van allerlei aard. Zijde en rood zijden kleedingsstoffen, fladderend, en rood en diademen, dat waren hunne

trillende bladeren, en schitterende paarlen wonden zich om hunne takken, waarvan zij afhingen (43).

Schoon waren de gouden wortels, die zich kronkelden om de takken der koraalboomen. Alle bloemen strekten hun tot bloemen, geurig en welriekend, lotussen, *Mimusops elengi*, *tjampaka*'s, welriekende *Pandanus moschatus*-bloemen, *Erythrina indica*-bloemen, *açoka*'s en *mēlaṭi*'s, dicht opeen staande *pumṇāga*'s en roode lotussen, *angsana*'s en granaatappels, *Nyctanthes arbortristis* en *mangga*'s (44).

Die waren het, die vernield werden, verwoest en verdelgd door Bāyu's zoon. De groote takken werden afgerukt en stortten naar beneden, verbrijzeld en met donderend geraas vielen zij. *Langkā* schudde, alsof het zou verdelgd worden en tevens schreeuwden de reuzen daverend, als teeken, dat alle gruweldaden bedrijvende reuzen zouden vernietigd worden (45).

Toen de boomen in den lusthof vernield werden door Hanumān, trok Akṣa op, vermaard als zoon van vorst Daçāśya, heldhaftig in den strijd, een uitstekende held, zeer krachtig en superieur. Zijn grooten boog nam hij mede en zijne scherpe pijlen (46).

Bij zijn vertrek zag hij, dat de boomen vernield waren, verdelgd en nedergestort en hunne takken afgerukt. Hij spande zijn boog, om Marut's zoon te treffen met zijn Halvemaanspijl, Onmiddellijk daarop werd zijn vijand ineens door hem getroffen. Bāyu's zoon werd echter niet gewond; toen zijne zijde getroffen werd, brak de pijl (47).

Pawana's zoon werd vertoornd en trad hem wreed tegemoet. Hij nam een tak en gebruikte dien om den reus Akṣa daarmee te slaan. Zijn arm werd verbrijzeld, door hem geslagen en hij viel ineens in zwijm en trachtte weg te springen; beroofd en beschaamd vluchtte hij oogenblikkelijk naar zijn wagen en daar rustte hij uit (48).

Zijn gemoed kwam tot bedaren en hij hield op ongerust te zijn; snel knarste zijn wagen. Hij nam pijlen en beschoot wederom Hanumān met zijne schichten. Zijne pijlen vielen dicht opeen, alsof het luchtruim er door bedekt werd. Zij waren als bloemen; vallende op Māruti's borst, braken zij en werden vernield (49).

Hij werd hoe langer hoe heftiger vertoornd, omdat zijne pijlen werden getroffen door Hanumān. Akṣa trad vooruit en beschoot hem wederom met den pijl *Samhārarāja*. Onmiddellijk daarop

zette zich Anila's zoon in beweging en stiet Akṣa met een tak. Zijn arm werd afgerukt, toen hij getroffen werd en hij sneefde ineens. Zijn bloed spatte er uit en hij viel in zwijm (50).

Nadat Akṣa gedood was door Hanumān, sprong deze in de zee en ging zich daar wasschen, omdat hij vermoeid was tengevolge van zijn langdurigen strijd. Daarom ¹ begaf hij zich naar den Oceaan, om zich daarin te baden (51).

Na zich verkwikt te hebben met een bad, vloog hij snel weg en ging weer naar den lusthof, om de koraalboomen te vernielen. Hij omvatte hunne takken, zoodat zij afbraken en hunne bladeren verspreid afvielen en hunne vruchten werden afgeschud en vielen, afgebroken bij hoopen (52).

De bloemen der açoka's werd dof en hun stuifmeel vloog weg; de palāça's werden verscheurd en vernield, zoodat er niets van overbleef en de takken der nagasari's werden geknakt en machteloos, geknot en gebroken; de bladeren van de takken der mangga's werden afgebroken (53).

De wilde aardvruchten, die opgestapeld waren en den vollen wasdom bereikt hadden, werden omvergestooten; de kapuṇḍung's werden gevelde, zij bogen zich naar beneden, neergedrukt; zijne dicht op elkander groeiende, onrijpe vruchten, die overhingen, werden afgeschud en afgestooten, toen Hanumān er opsprong (54).

De kokospalmen en de nangka's werden vernield, door hem getroffen; de candana's werden ontbast, omdat zij door de stammen der kokospalmen werden getroffen. De jonge vogels waren verdrietig en piepten bedroefd. Zij gingen hunne moeder tegemoet, die aan kwam vliegen (55).

De wilde duiven werden verjaagd uit de vruchtboomen. Er waren apen, die schreeuwden en eekhoorns. De watervogels schreeuwden; bevreesd voor de gebaarde apen, vlogen zij weg met de kraaien. De duiven en tortelduiven werden meegesleept en volgden de papegaaien, die in rijen geschaard waren; bevreesd bij het zien van de behaarde apen, trachtten zij weg te vliegen, vergezeld door de beo's en casuarissen ². Een lutung ³ keek, een scheeven mond trekkende, geheel alleen op den top van een

¹ In plaats van *matinya* leze men in den tekst: *matangnya*.

² *Swarī* beteekent of „casuaris” of het is het Skr. *swarin*, geluid makend, schreeuwend.

³ Een soort langstaartige, zwarte aap (presbytes Maurus).

DI. 80.

Gintungan-boom, zonder van zijne vruchten te eten, begeerig. De bijen vlogen, zich verlustigende, op de karṇikāra's, die afvielen; de paḍantēn's werden vernield en geveld, hun stuifmeel werd weggeblazen door den wind (56).

Bevreesd slopen de hazen weg en verscholen zich bezorgd daar onder de saruṇi's, wier bladeren dicht opeen groeiden en wier stammen ruigbegroeid waren. Daar in de eenzaamheid gingen de hazen in, plat liggende, zich schuilhoudende, trachtende voorover te liggen en te rusten. Er waren ook kañcil's, die zich schudden en sprongen. De hazen vlogen snel weg en vluchtten allen verschrikt.

De Yak's vluchtten alle tegelijk in rijen, zich vermakende, langzaam, zeer langzaam gingen zij, traag, heen en weer schuddende. De olifanten waren uitgeput, zwaar, hun buik was drachtig, terwijl zij zich in de lengte uitstrekten. Zij waren onmachtig, daar zij vermoeid waren; zij hijgden en knikten, hun keel was droog; hun tong was bewegelijk en trillend en hing uit hun bek; zij kreunden van vermoeidheid.

De herten vlogen onstuimig weg; snel verwijderden zij zich en volgden hen, doch de miereneters gingen niet mede, niet weifelend, vertrouwend op hun stevige pantser, gingen zij in het kreupelhout, afkeerig van de stekelvarkens, die trachtten hunne geliefden te volgen, voorover liggende onder de puḍak's. «Ach! hoe laag!» dachten de miereneters, «is de liefde der eekhoorns».

Zij verscholen zich overal in het kreupelhout en hunne liefelijkheid kwijnde, gescheiden als zij waren van hunne geliefden. Deerniswaardig waren alle dieren, die zich in den lusthof bevonden. Evenzoo de vruchten, het was te betreuren, dat hunne zoetheid geschud werd door Hanumān. Zij vielen alle op den grond, vertreden en hun sap vloeide, alsof zij bedroefd weenden wegens hunne slechte behandeling, alsof zij vertrappt en verpletterd werden (57).

Nadat Hanumān de koraalboomen vernield had, rustte hij buiten den tuin, in het Westen uit, wachtende op de verbitterde rākṣasa's. Het was zijn wensch, om Daçāśya te bestrijden (58).

«Wanneer Rāwaṇa verbitterd is, laat hij dan hier komen, dan zal ik hem bestrijden en zijne hoofden bemachtigen, om die aan te bieden aan Rāma, opdat deze voldaan zij en opdat prinses Sītā tevreden zij over mij» (59).

Zoo was het, dat hij dacht. Niet lang daarna kwam prins

Indrajit, beroemd in de wereld, een zoon van Daçāśya, voortreffelijk van kracht, vermaard in de wereld als de dappere Meghanāda (60).

Deze was vertoornd, omdat Akṣa vroeger gedood was en hij had de gelofte afgelegd, dat hij Bāyu's zoon zou vangen. Onmiddellijk daarna trok hij op met zijne gewapenden en hij beval zijne troepen, om dapper te strijden (61).

Zijn wagen was verbazend groot, breed en snel en opgetuigde paarden trokken hem. Scherpe pijlen in menigte waren in zijn wagen en rākṣasa's liepen als wachters vooruit (62).

Hij kwam in den tuin met daverende vaart. Hoe langer hoe meer werd de lusthof vernield en zijne bloemen afgeschud. Hanumān hem ziende, trok hem tegemoet. Hij riep Indrajit toe en sprak snel: (63)

«Komt hier, gij boosdoeners, al gij booswichten! Staat dezen bode van Rāmadewa! Gij allen in Langkā zult door my verdelgd worden, als gij geen hulde brengt aan vorst Rāma.» (64).

Zoo sprak Marut's zoon tot Meghanāda. Deze viel hem aan met zijne zeer woeste troepen. Tegelijk schoot hij op Hanumān, vermetel, terwijl hij nārāca- en bhalla-pijlen op zijn boog spande (65).

Zijne pijlen waren scherp en vielen in dichte menigte, doch zij deerden Hanumān niet en werden verbrijzeld, even als regen op een berg met vele steenen. Zij werden verdelgd en braken, als zij vielen, zonder dat er een overbleef. (66).

Alle troepen van Meghanāda waren zeer geducht van uiterlijk, donker en zeer overmoedig. Zij traden vooruit en overstelpten hem, doch zij werden vernietigd en verdelgd. Hanumān was als de zon, die hen wegvaagde (67).

Hoe langer hoe driester nam Marut's zoon een tak,¹ dien hij gebruikte, om alle rākṣasa's, die naderden te steken. De troepen waren ontsteld bij het zien van de verschillende vormen. Zij waren allen verbaasd en verwonderd, hem ziende (68).

Er waren er, die geheel alleen waren, anderen ten getale van duizend. Toen zij hem tegemoet gingen, sprong hij de lucht in. De rākṣasa's vlogen mede, zeer snel. Toen ging Hanumān weer naar beneden naar den grond (69).

Tegelijk dat zij afdaalden, vervolgden zij Hanumān. Op den

¹ In plaats van pā, zooals in de uitgave staat, leze men: pāṅg.

grond gekomen, traden zij allen naar voren. Wederom vloog Hanumān op, zoodat de reuzen te laat kwamen. Zij keken allen naar boven, zuchtende in verlegenheid (70).

Zij werden hoe langer hoe meer vermoeid, uitgeput en onrustig. Marut's zoon maakte gebruik van hunne vermoeidheid. Hij nam een tak van een koraalboom en beukte daarmede op de reuzen, zoodat zij allen verdelgd werden (71).

Toen nu de reuzen, die hem zoo goed bewaakten, gedood waren, naderde Indrajit snel en zijn wagen knarste. Hij beschoot Marut's zoon met scherpe pijlen, doch deze bekommerde zich niet om de pijlen, daar zij afstompten (72).

Zijne paarden traden vooruit als leeuwen, al hinnekende. Tegelijk greep Hanūmān hen en sprong op hen toe. Hij reet de zijden der paarden met zijne puntige nagels open. Er kwam bloed uit hunne neusgaten en het leven verliet hen (73).

Bij hun dood was Meghanāda verbaasd, want vroeger was er nooit iemand geweest, die hen doodde. Alle vijanden waren door hen verdelgd. Het was iets buitengewoons, dat zij door Bāyu's zoon gedood waren (74).

In hunne plaats kwamen zeer krachtige paarden. Zij trokken den grooten wagen, na aangespannen te zijn. In dichte drommen volgden duizend rākṣasa's als goede bewakers. Zij rukten vooruit, allen wel toegerust (75).

De dappere rākṣasa's werden in slagorde geschaard, allen niet wijkende voor den vijand, dappere helden. Zij waren voor den wagen als voorhoede. De naam van deze schoone slagorde was *çākaṭabyūha* (76).

De rākṣasa's stonden in slagorde, volledig toegerust, allen met een zwaard, een boog en een lans. Zij gingen allen vooruit en schoten op Hanūmān. Hunne pijlen waren in dichte menigte en zoo talrijk, dat de hemel daardoor verduisterd werd (77).

Vroeger was er niemand, die hem kon weerstaan. Zelfs god Indra was bevreesd voor zijne scherpe pijlen, want ieder mensch, die daardoor getroffen werd, werd verdelgd en zijne vijanden sneuvelden, zonder dat iemand door hem in leven gelaten werd (78).

Niemand was er, die hun gewicht kon weerstaan, doch Hanūmān deerden zij niet, als zij hem troffen. Wel is waar werden de dijen van Marut's zoon door hen doorboord, doch hij trok de pijlen er niet uit en zij bleven onbewegelijk er in steken (79).

Het is de aard van een grooten held in den strijd, niet on-

gerust te zijn en niets te laten blijken. Daarom zweeg Hanūmān zeer standvastig. De pijlen, die in zijn dij staken, trok hij er niet uit (80).

Toen Indrajit dat zag, werd hij hevig vertoornd bij het aanschouwen van de standvastigheid van Bāyu's zoon in den strijd. Hij spande zijn boog tot de ooren toe ¹ en schoot op Hanūmān met den Nāgapāṇa (81).

Zijn pijl geleeke op een slang. Hij was zoo hoog en zoo groot als een lontarpalm en zijne lengte was onmetelijk. Zijne slag-tanden waren lang en scherp, zeer vreeselijk. Zijne tanden waren grijnzend en geducht als een bliksemflits (82).

Deze nu wond zich om de armen van Bāyu's zoon. Zijne ribben werden omkneld door den Nāgapāṇa. Zijne dijen werden gedrukt en gebonden tot aan zijne knieën. Hanūmān viel, getroffen door den Nāgapāṇa (83).

Doch niet ten gevolge van zwakheid was het, dat hij gebonden werd. Klaarblijkelijk zou de strik verscheurd zijn, indien hij dit gewenscht had. Om een middel te hebben, waardoor hij Rāwaṇa zou zien, dit was de reden, dat hij zich stil overgaf aan de voortsluipende slang ¹ (84).

Toen Pawana's zoon gebonden was, waren de rākṣasa-scharen luidruchtig en Meghanāda dreigde en gromde en schreeuwde met zijn volk. Allen traden vooruit, in dichte drommen, al sissende, met de vuisten slaande en beukende. Hanūmān werd niet gedeerd, als ijzer, dat met looden hamers gebeukt wordt (85).

Meghanāda sprak, hopende dat hij zou aangespoord worden door Daṣamukha:

«Hei! Verwacht toch niet, dat gij in leven zult blijven! Gij zult niet ontsnappen. Tracht hem toch te pakken en voert hem met u allen voor den doorluchtigen vorst der rākṣasa's! Laat de vorst de onvergetelijke kracht van dezen strik zien!» (86).

Zoo sprak Meghanāda, het woord richtende tot de geweldadige reuzen. Zij hielden op, hem met de vuisten te stompen en Bāyu's zoon werd snel weggebracht.

«Ach! Wat is deze aap boosaardig, sluw en laaghartig! Doodt

¹ In plaats van ākāra pūrṇa, zooals in den tekst staat, leze men: ākarṇapūrṇa. Dit Skr. woord, dat in het Petersburg Woordenboek ontbreekt, hoewel het in het Skr. Wirāṭaparwa voorkomt, vindt men ook in de O. Jav. vertaling van het Wirāṭaparwa, pag. 69 mijner uitgave.

¹ Dit woord bhujanggaprayāta is tevens de naam van de versmaat. Vgl. Wṛttasañcaya, 62.

hem en verbrandt hem en snijdt zijn hals af en drinkt zijn bloed en slaat zijn hoofd af en verplettert het! (87).

«Dit is een sluwe bode van Rāma, wiens doel is, te dooden en ten onder te brengen. Hij doet zich voor als zachtmoedig, om te zien. Let op, hoe gemeen en overmoedig hij is. De rākṣasa's zijn onschuldig en toch wordt al wie vooruittrekt door hem gedood. Ziedaar zijne deugdzaamheid, ziedaar zijne vroomheid, die bestaat in het vermoorden! Foei! Hij is geen ware geestelijke!» (88).

Zoo spraken alle reuzen. Zij juichten en schreeuwden in het luchtruim. Zij gingen weg en kwamen snel terug, terwijl zij Bāyu's zoon aan hem aanboden: (89)

«O vorst! ziehier den boosdoener, die de koraalboomen verwoest heeft. De boomen zijn door hem vernield en geveld, alles wat in het Lusthofwoud zich bevindt» (90).

Toen hem dit medegedeeld werd, was Rāwaṇa vertoornd.

«Laat de booze, misdadige aap sterven!» Zoo sprak hij in zijn toorn (91).

Wibhīṣaṇa ziende, dat Marut's zoon gebonden was, kreeg medelijden met hem en was meewarig. Hij sprak behoedzaam en snel: (92)

«Heer der aarde, Daṣawadana! Gehoorzaam de woorden der heilige schriften! Een bode mag niet gedood worden, al is hij ook baldadig.» (93)